

forhøjes eller nedsættes med visse Procenter henholdsvis indtil 35 pCt. og indtil 65 pCt. efter Formue og Lejlighed, og ved Indkomster paa 600 Kr. og derunder kan Nedsættelsen gaa saa langt ned, som Ligningsmyndighederne skønne, men dog ikke saa langt ned, at vedkommende helt slipper for at betale Skat. Forslaget om at indføre saadanne Vedtægter med bestemte Regler er fra den Side, jeg ellers nærmest slutter mig til, at betragte som et meget stort Offer, som en meget stor Indrømmelse. Vel tro vi, at Ligningsmyndighederne inden for disse Rammer ville kunde bevæge sig med al den Frihed, som er ønskelig og nødvendig med Hensyn til en Skat paa Formue og Lejlighed. Men ikke desto mindre kan man jo ikke se bort fra, at man ved at indføre saadanne Vedtægter og saadanne faste Regler gør et stærkt Skaar i det fri Skøn, Ligningsmyndighederne hidtil have udøvet, og som de ganske vist, derom føler jeg mig overbevist, overalt have udøvet paa en fuldt ud forsvarlig Maade, men som dog har været et frit Skøn, hvor de have kunnet lade en Række Momenter spille ind, som muligvis — selv om dette ikke volder større Skade — dog blive noget begrænset. Naar Skatteindtægten efter disse Regler er udfunden, skal Skatten udskrives proportionalt i Forhold til de udskrevne Skatteindtægter. Denne Skatteudskrivning paavirkes derfor ikke af Bestemmelserne i § 17. Der findes der en Regel om, at der i alle Kommuner, altsaa ikke blot uden for Kjøbenhavn, men ogsaa i Kjøbenhavns Kommune, skal findes, hvad Kommunens Gennemsnitsprocent bliver. Denne har, som jeg siger, altsaa ikke nogen Indflydelse paa selve Beregningen af Skatten i den paagældende Kommune af de Personer, der ifølge Ophold svare Skat til Kommunen. Dens Betydning bestaar derimod navnlig i, at den finder Anvendelse ved de Regler, som ere indførte i andre Paragraffer af Lovforslaget, tilsigtende at give Kommunerne Ret til at beskatte udenbysboende Personer af Indtægter, som stamme fra Kommunerne, navnlig med Hensyn til de Regler, som findes i § 7 og følgende.

Ifølge § 7 skulle Personer, der ikke bo i den paagældende Kommune, men som i samme enten driver Erhverv eller have Ejendom eller oppebærer faste Indtægter, sættes i en personlig Kommuneskat til denne Kommune, Erhvervskommunen. Denne personlige Kommuneskat beregnes efter Gennemsnitsprocenten for de Skatteydere i Kommunen, der sættes i Skat paa Grund

af Ophold, og beregnes af Nettoindtægten af det paagældende Erhverv eller den paagældende Ejendom eller Indtægter, og om Størrelsen af den Procent, der saaledes af saadanne Indtægter kan udskrives til Erhvervskommunen, gives der forskellige Regler, eftersom den paagældende Person har skattepligtigt Ophold i en anden Kommune her i Landet, eller han ikke har saadant skattepligtigt Ophold andetsteds her i Landet. I første Tilfælde skal den Skat, han skal svare til Erhvervskommunen, sættes til $\frac{2}{3}$ af Kommunens Gennemsnitsprocent, beregnet af vedkommende Indtægts Nettoudbytte i det sidst forløbne Kalenderaar. I det andet Tilfælde skal Skatten sættes til den fulde Gennemsnitsprocent, og den samme Regel gøres gældende for saa vidt angaar offentlige Institutioner og Stiftelser. — I de følgende Paragraffer, 8—10, findes nærmere Regler for denne Skats Paaligning; i § 8 om Ligningslisten og i øvrigt i §§ 8—10 om Skattepligtens Ophør og om Tilgang og Afgang af skattepligtige. Men dernæst findes der endvidere i § 8 den meget vigtige Bestemmelse, at Klager over Paaligning af Skat efter § 7 ikke saaledes som andre Skatteklager forhen og fremdeles skulde afgøres af Amdsraadet, men at derimod for disse Skattepaaligninger efter § 7 skal gælde den særlige Undtagelsesregel, at Skatteklager skulde afgøres af Overskattekommissionen for den Skattekreds, hvori Erhvervskommunen ligger. Ved Bestemmelserne om Overskattekommissionen sigtes til den Overskattekommission, som er foreslaaet indført ved § 20 i Forslag til Lov om Formue- og Indkomstskat til Staten. I disse Bestemmelser i § 7 og i denne Bestemmelse i § 8 ligger ogsaa fra den Side, jeg tilhører, meget store Indrømmelser. Det har jo ellers altid været krævet, at Skatten af saadanne udenbysboende Personer skulde beregnes efter et Skøn paa samme Maade som Skatten af Personer, der bo i Kommunen, og det har været forlangt til Tider, at Erhvervskommunen skulde have den fulde Skat, til Tider kun $\frac{2}{3}$ af Skatten, og det har altid været forlangt, at ogsaa Klager over disse Skatteansættelser skulde afgøres af de almindelige Overligningsmyndigheder, paa Landet altsaa Amdsraadene.

Jeg fremhæver, at det er en meget stor Indrømmelse, der her er gjort fra den Side af Tinget, hvortil jeg hører. Da det nu ikke er Meningen, at den Person, der skal beskattes i Erhvervskommunen, skal erlægge denne yderligere Skat tilligemed